

VÉNUSTOL MÍNERVÁNAK
ÖNKÉNT ÁLTAL ENGEDETT
ARANY ALMA.

A Z A Z

MÉLTOSAGOS R. SZ. B. GROF SZÉKI
TELEKI LÁSZLO
URFI

MINT VÖ - LEGENY,

É S

MÉLTOSÁGOS R. SZ. B. GROF SZÉKI
TELEKI MÁRIA
KIS ASZSZONY

MINT MENY - ASZSZONY

*Két Magyar Hazában egyszeres' mind fel derült öröm napján tartott
fényes Menyegző-jöknek örvendetes alkalmatosságával készítettett*

MAGYAR VERSEK,

MELJEK BEN

együgyü tiszteletét alázatosan bé ajánlani kívánta

SIPOS PÁL G. T. I. URFI HOF - MESTERE.

S Z I R Á K O N

MDCCLXXVIII. éfstendőben Sz. Mihály havának 8dik Napján.

PESTEN,
NYOMTATTATOTT TRATTNER BETÜIVEL.

08490

BÉKESSÉG küszöbi! kik szabadon áltok,
'S Két Hazára nyíló kápukkal szolgáltok.

Hol fejét le hajtva szunnyad, 's könnyü szerrel

Ört áll a' *bátorság* le-oldott fegyverrel.

A' midőn más felől *Márs* a' vég széleken

Nyargal a' Sorompók' tűz-és kard éleken.

'S szekereből sebess futva néz hadjára

A' harag, dühöség kapván szabadjára.

Uttyába láss perfelt falukat; és pufzta

Heljeket, hol tüzess harázdait huzta.

Azomban itt néküink erőss kö-fálaink

Szeretet, egyesség, 's örző Angyalaink.

A' buzgo Hazafi meg áll itt, 's két felől

Bé fogván látása határain belől

Édes Szép Nemzetit, az égre fel sohajt,

Melj e' felett egy nagy paist kereken hajt.

Láttya hogy a' *batár* tsak név, ugy-el veszti

Nyomát is két Hazánk' hol egyben erefszti.

Kivált ama *sebnek*, meljel szakadása

Történt hogy lett visszont öszve forradása.

Mint egy *tesfen* végig szolgál egy *élet-ér*
 És szabad foljással kerül a' Magyar *Vér*

Ujj, 's ujjabb kötelek fok szép nemes *ágon*

Tul- 's vízfza nyulván-el az Atyafiságon.

Egy máshoz Nemzetünk szivét ezek vonnyák
 Ezek két Hazánkat egybe szövök fonnyák.

Imé, hogy még öfzve hálolja jobban is,

Nyujt egy arany fzálat *Vénus* ujjokban is.

Tsak egy fzálat nyujta, de a' hol el vitte
 Homáljos vonáfa még egynek mellette,

'S kettős kötelefség látratott szövödni,

'S Ujj *névvel* egy máson feljül rételödni.

Az árnyékrol le-vett Sötét kép, a' mellett,
 Így láttzik, a' festő szépeu kit bé szinlett.

Vagy mikor az égen fel tettzik kettősleg

Egyik szivárvánnyal a' más is mellösleg;

Ugy ezen arany fzá meg gyözi fényével,

'S Rogyog ama' felett ujjantabb értzével.

Örül is mindenik, ennek, 's ama' régít

El erefztvén tartják egyaránt két végét.

Grof TELEKI LÁSZLOT ez ajánlván jegybe,

'S kötvén *Grof TELEKI MÁRIÁVAL* egybe.

Válva választott *Pár*, miljent a' gondolat

Képzelve formálna, egy *Grofi Név* alatt!

Örvend a' kedve tölt *Vénus*, mosfoljogván

Két *TELEKI Név*et így együvé fogván.

Rengvén örömébe jelt adott reája
 E' fenyő *Párnak*, is *Nemzettségi Fája*:
 Erzi hogy egy titkos erő meg logatta,
 'S El nyújtott *ágait* egybe hajtogatta.

* * *

Arany idők! avagy még egyszer ortzátok
 E' *vas idők* felé nekünk fordittyátok?
 Artatlan kép! ezzel tsetsemő korába
 Mofoljgott a' világ együgyü polába.
 Mikor a' jámbor nép még nem tartozkodott
 Esméretlen büntől, nem is irtozkodott.
 Ször Szál hafogato Törvény fzékek mellett
 A' vérség izeit számlálni fe kellett.
 Még Ida hegyéről *Vénus* is kérkedve
 Le nem szállott vala, 's fennyen ditsekedve.
 Ama' perbe forgott *almát* még nem látta
 A' világ, 's a' Szépet térden nem imádta.
 Fiaik szemfény vesztő jutalmát nem nézvén,
 Bölts tanáttsal őket az Atyák intézvén.
 Vaktára *Kupido* fem lött, kéz ivébe
 Nyil-veszfzejét tévén tsak *Hymen* nevébe.
 A' Menyegzőket is lángozással Szerzte
 Szikrázo fákljakkal öfzve nem keverte:

De a' *Szűz tisztaság* tündöklött fejéren,
 Mint mikor az ujj hó meg feküdt a' téren.
 Illjen példát látni ma valjon hol merek?
 Oh vasban öltözött *idők!* és *emberek!*
 Talám egy utazo, kit vévén karjára
 Ki téfzen *Amsitrit* utolsó partyára,
 'S Belé mártván elébb mint-egy özön-vizbe,
 Ujj világra lépik onnan másod izbe;
 E' második *Noé* talám egy olj népre
 Rá akad, 's rá esmér ez angyali képre.

Musám! meg előzött már is fietséged;
 Ha mind csak távozol, hol érlek bé téged?
 Ne fáradj, egy parttól másba ne ütközzél,
 Imé szemlélheted a' példát itt közzél.
 Egy *Grofi* jeles *Párt* láss itt öfzve kelni
 'S a' *bívségnek* víszont *bívséggel* felelni.
 Kiket is elsőben a' *szeretet* vezet
 Egy máshoz, azután egy *Öfi* Nevezet.
 E' felett a' *virtus*; e', mint drága *Zálag*,
 Tartatik mind a' két *Félnel* egy formálag.
 Oh nemes *Jegy-váltás!* melj egyenlő jussal
 Tserélterik itt fel a' *virtus* *virtussal*.

Melj méltó volt hogy ezt a' *Kéz-fogás*, a' *Hit*
 Meg köffe, rá ütven szentséges petséttyit.
 Egek! ti voltatok bizonyságul itten,
 Ti is tartsatok meg-ezt a' *Párt* mind ketten.
 Egybe kaptsolt éltek hogy mezfzire nyuljon,
 Arany lántz szemzéffel szakadatlan foljon.
 A' *virtus*, egy-máshoz meljel hodittattak,
 'S napjaik pároslag el is indittattak,
 Tsak idejek légyen, el tudja tölteni,
 'S ujjabb ujjabb modon őket kedveltetni.
 Mert a' gyönyörűség kedves foljamattya,
 Melj az időt könnyű kerekén forgattya,
 Buzog e' forrásból, 's ujj harmattyát önti
 Valahányfzor a' nap a' reggelt közfönti.
 Hol a' *virtus* lakik; ott a' meg nem szünő
Boldogság, és *öröm* egymásra nőttön nő.
 A' tavafzi rosák, levelekel önként
 Magokat ki fejtven, így nyílnak egyenként.
 Szint így kinálkodnak édesgetven minket
 A' Szép üveg kertek, 's bé töltven szemünket.
 Hol mint-egy magában olvad, 's nevezendő
 Réfzeit nem tudván maga az esztendő,
 Ott bimboja fokad, virágjált itt hanyván,
 Ért gyümöltsit amott az ember kívánván,
 Mintha ki nyujtanák egyszer 's mind kezeket
Flora Pomonával mutatván ezeket.

* * *

Illj *Párt* Szült remekül, 's ékefen ruháza

Minden erköltsökkel két *Nevelés Háza*

Oh fzelid természet! melj ártatlan vízzed

Magzattyát annyához, 's Karjaira tészed.

Az az *együgyűség* im melj szépen álja

Az Atyai kezét hogy ötöt formálja.

Mit nem tehet a' jo, gondos *nevelés* itt

Példával egygyüvé fogván szép intést?

Ez *ártatlanságot* hát mért nem hihetni,

Hogy ember korra is még által vihetni?

Oh te gyenge *plánta!* mi fojtogat téged,

Hogy első füvedbe már hervad zöldséged?

Avagy az *Okofság*, (meljnek kéfzen leli

Az idő magvát, tsak éppen meg érleli,)

E' foganszik é meg olj szörnyü kárára

Amannak, hogy érte nem kelhet szárára?

Ez é hát *értelmet*, 's *okofságot* venni,

Hogy azzal meg szünnyünk *ártatlanok* lenni,

'S tsak addig kérkedjünk gyönyörű nevével,

Mig az *együgyűség* táplálja tejével?

* * *

Irigység!

Irigység! hunny szemet; akár jól nézd körül
 Midőn ez ékes *Párt* ki tészem tükörül;
 Még pedig olj tiszta tükörül, a' meljet
 Meg nem tudott fogni semmi rossz lehellet.
 Sőt a' vesztegetett máj példák között
 Atyák vigyázása jámborúl meg őrzött.
 Böltsöböl is mindjárt jó elejin ki-vett
Pallás, hogy formáljon két egyező szívet.
 Ő is járt Te, veled a' tudos világon,
 Grof TELEKI LÁSZLO, 's annyi sok országon
 Kéz-fogva hordozott míg a' Böltsék nyomán
 Keresztül vitt Téged ő ditső *Templomán*.
 'S vala még egy Társad (*ob idők épsége*
 'S *Akkori napoknak teljes kereksege!*)
 Ezt hamar fegyverrel körül övezette,
 A' táborba szállott *Márshoz* úgy vezette.
 Amazt jó Hazafi számban itt marasztya,
 E' képpen a' kettőt két felé fel osztja.
 Oh szép két áldozat! meljel tartozának
 E' drága *Testvérek* a' Magyar Hazának.
 Az Isten Ászszony is láttaték vigadni
 E' szép dolgon, 's le tett páisán nyugodni.

* * *

De meg fe pihent jól, látván hogy egy dolog
 Kedvire ment végbe, hamar ujjabbhaz fog
 Régi gyalázattyát el nem felejtette,
Páris volt, a' ki ezt személyn ejtette.

Most jöjjön, gondolja magába, meg látná,
 Kezéről az *almát* meljiknek botsátná.
 Bár *Vénus Junoval* egy kézre dolgozzon,
Szépség', gazdagságot rakáfra halmazzon,
 Nem fél, mert *Biráját* pais alá vette,
 'S amazok Szándékát előre nevette.
 Jártatván elméjit ezeken forogva,
 Fel nyílik egy rezes ajtó tsikorogva.

Észre vette könnyen, a' ki bé-láthatott
 Hogy ilj palotába csak *Vénus* lakhatott.
 A' függő lámpáfok, a' Sik márvány falak,
 Szembe jádzo tükrök, ki rakott asztalok.
 Pompát terjesztettek, de a' házi eszköz
 Meg haladja, 's maga leg szebb mind ezek közt,
 Körül a' falakon függenek rajzolva
 Képek elevenen, 's szinte szinte szolva.

A' Siralmas *Troja*, 's az a' végső este
 Sötétes szinekkel szomorán le festve.
 Más felől *Enéas* a' tengeren széljel
 Hányt vetett hajok közt küszködik vefzéljel.
 Közzel egy más táblán mint ha mosoljogna
Iulus, 's fűrt haja még itt is lobogna.

Itt van *Adonis* is rosákkal kerítve,
 Még ama vad-kantol meg nem sebeffitve.
 E' fok éketség közt rendesebben láttzik,
 A' két tegzes gyermek egygyütt miként jádzik.
 Kéz-ivét fel vonván próbálja mindenik,
 De balsam olajjal a' veszfzöt bé kenik.
 Valami irgalmas kegyetlenség lehet,
 Hogy gyógyulhatatlan febet e' nem tehet.

* * *

Azomban, az ajtok a' mint fel nyílnak,
 Mintha tsak a' dolgok annyiba mulnának,
 Sokáig ugy álván, várja a' *figyelem*
 Mit Szül ez a' hoszfszu pompás kéfedelem.
 A' fagyos *Tél* el jő, 's mint észak királja
 Székibe bé ülvén földünket meg szálja.
 De vízfza tér a' nap, és ez a' jég *Sámolj*
 Omlani kezd, 's hamar alatta széljel folj.
 A' mezökre *Flora* ki száll a' *Nimfákkal*,
 A' hegyet, és völgyet hinti violákkal.
 De majd reá gyujtván a' *nyári* hévséget
 A' nap le forázza ezt a' kiességet,
 El érkezik *Czères* görbeparlojával,
 A' határt kopaszon hadja tarlojával.

Koszorut is kötven Sárga kalászkodkal,
 Nyomába *Diánna* hág a' vadászkodkal.
 Le foljo köntöffit rétekbe fel szedven,
 Ezüst haj szálait gyenge Szél lengtven.
 Egy tsomo nyil veszfzö, meljeknek tollárol
 Tseppen a' reggeli harmat, függ vállárol.
 Így midön a' bértzes hegyeket fel járná,
 Meg szemlél egy *iffjat*, ötet mintha várná.
Hymen volt ez *iffju*, 's várakozott érte,
 De az Isten Afzfzony ötet nem esmérte.
 Nem tsuda, mert mit is tudhatna felölle,
 Örök szüzességgel őrizkedven tölle.
 Kérdi hát, ki légyen? imé most is vére
 Meg hül, és el fordul jelentett nevére.
 De, semmit ne féljen, a' *Hymen* biztattyá,
 'S le kötött kezeit néki-fel mutattyá,

A' *bir* előre fut: beszéllik utánna
 Hogy érkeznek egygyütt *Hymen*, és *Diánna*.
 Szarvaít a' *Hold* is vigabban emelte,
 De kivált egy *tsillag* pompáját nevelte.
 Mitsoda *tsillag* ez? tekints fel és kérd meg,
 Grof TELEKI LÁSZLO, vagy Magad esmérd meg.

Diána hozta fel ezt még Te feletted,
 Mikor, mint *Lutzinga*, forgott volt melletted,
 Mert elsőben e' nap látott tündökelve,
 A' melj ma lát Téged Menyegzőre kelve.
 Ajánlva lefzsz hát ilj kettős öröm, 's ennek
 Napja *Diánnának* és még e *Hymennek*.

* * *

Ekkor ki jött *Vénus*: állnak körülötte
 A' *Grátziák*, 's felhők tisztulnak előtte,
 Szépséggel egészfzen a' szemet bé teli,
 Hull a' fok nép térdre, melj ötet tiszteli.
Pallás távol állott, ekkor is kéz fogva
 Tartván azon szép *Párt* nézi mosolyogva.
 Látnál itt két Isten Afzfzont öfzve jöni;
 'S könnyü láb nyomokon ujj rosákat nőni.
 Tegzes fiát *Vénus* hogy állittya szembe,
Pallás miként veti paífsát ellenbe.
 Végre fzánt-fzándékkal rollak el-fordítván,
 És egy nemes *Sebnek* szabad utat nyitván,
 Ugy tettzett a' gyermek refzkető kézzél lött,
 Söt *Vénus* is fejet hajtott *Pallás* előtt.
 Láttam hogy a' szépség, mint egy el pirulva
 A' böltsefség mellet, 's föld - felé borulva,
 Fátyolat szemérmes homlokára fzedte,
Arany almáját is itt által engedte.

* * *

Oh *virtus!* oh *erkölts!* mennyire neveled

A' *szépséget*, midőn kezét fog te veled.

Melj szép ez a' *Vénus!* szebb fokkal, mint a' kit

Páris ítélete, 's *almája* meg vakít.

Ne kétsél hát oh Szép! oh egyben illő *Pár!*

Im az illendőség maga fiettet, 's vár;

Hogy lássuk példáját egy méltó dolognak,

A' *virtus*, *virtussal* kezét miként fognak.

Lakadalmi fáklják! e' Szép Menyegzőre

Vefferek egy piros világot előre.

'S Ti felettünk körül hajtogatott *boltok!*

Kik ez örvendetes éjjelre borultok,

Vigabb rogyogással le nyujtván egy fugárt.

Nézzétek kegyesen ez egybe kelő *Párt.*

